

MARCUS SEDGWICK

JUODASIS ŽIRGAS

Alma littera

pirmas

Dėžę aptiko Pelytė. Ji bėgo palei vandens pakraštį kartu su Sigurdu. Jiedu ieškojo jūros kopūstų, nakties audros išmes-
tų ant juodo smėlio, nes žvejojba ir vėl nenusisekė. Jiedu
buvo už pusės dienos kelio nuo namų.

Nubraukusi nuo akių plaukus Pelytė pakreipė galvą į šoną.

– Sigurdai?

Sigurdas priėjo prie jos. Jis buvo už ją daug aukštesnis.

– Kas čia yra, Pelyte?

– Va.

Ji linktelėjo dėžės pusėn. Dėžė buvo neįprasta. Kažko-
kia ne čionykštė. Aplink juodu plytėjo pakrantė, uolėtos
atodangos, už jų neaukšti kalnai, o priekyje jūra, jūra, jūra.
Laukinis Storno kraštas. Ir visoje toje laukinėje aplinkoje
gulėjo dėžė. Nedidelė medinė dėžė – kelių sprindžių pločio,
bet visai neaukšta. Metalu niekur nesimatė – nei vyrių, nei
apkaustytų kampų. Nei spynos. Paprasčiausia medinė dėžė,
bet kažkokia labai graži. Padaryta iš kieto tamsiai raudono
medžio, vietomis pajuodusi. Be to, blizgėjo, atspindėdama
dangaus šviesą ant smulkaus apvalaus Pelytės veido.

Taip, ji buvo kitokia. Aiškiai iš kažkur kitur.

Pelytei truputį apsvaigo galva. Ji svirduliuodama kelis žingsnius atsitraukė nuo dėžės.

Sigurdas tai pastebėjo.

– Pelyt? Kas yra?

Sigurdas mokėjo labai greit pastebėti, daug greičiau negu visi kiti, bet kokį ženklą, kai Pelytė galbūt ką nors „pamato“. Bet ji uždėjo delną Sigurdui ant rankos.

– Nieko, – tarė ji. – Jau praėjo.

Pelytė ramindamasi giliai atsikvėpė. Jiedu vėl nukreipė dėmesį į dėžę, bet Pelytė artyn nebėjo.

– Kaip manai, kas čia yra?

Sigurdas tylėjo. Jis atsiklaupė ir palietė dėžę, bet švelniai, tarsį kokį užspeistą gyvūną.

– Ji sausa, – pasakė jis. – Ir dar ji... šilta.

– Kas tai? – vėl paklausė Pelytė.

– Gal man atidaryti ją?

Pelytė papurtė galvą.

– Parsineškim namo.

Pelytė dvejojo.

– Jau vėlu, – ėmė svarstyti jis.

– Gerai, – tarė ji.

Jiedu patraukė stovyklos link, Sigurdas nešė dėžę, Pelytė puspilnę jūros kopūstų regztę.

Jiedu visai nepastebėjo vyro, kuris ramiai gulėjo tarp uolų, vos už dvidešimties žingsnių nuo tos vietos, kur jie rado dėžę. Jo oda ir plaukai buvo balti, baltiesni net už Sigurdo, tačiau rankų delnai juodi.

antras

Aš prisimenu geriau negu kiti.

Daug geriau už kitus prisimenu tą dieną, kai rađome Pe-lytę.

Visų pirma, buvo keista, kad apskritai atsidūrėme tuo-
se kalnuose. Manau, kad mūsų buvo apie trisdešimt. Didelis
karo būrys – išsirengęs paskelbti karo... vilkams.

Tėvas sakė, kad tai kvailystė. Vien dėl to, kad vienišas vil-
kas užpuolė per kalnus einantį Snorį, rizikuoti gyvybėmis
neverta. Taip sakė mano tėvas, nors ir ne į akis Ragui.

Kaip prisimenu, buvo praėjusios tik dvi vasaros, kai Ragas
nugalėjo tėvą kovoje dėl genties Įstatymų Sakytojo titulo. Man
atrodo, tada jis gydėsi savo žaizdas. Vieną dieną jis prisiekė, kad
pasakys Ragui į akis viską, ką apie jį mano, bet ne tądą.

Gal visa tai buvo susiję, pagalvojau. Turiu galvoj kovą.
Kodėl mes tądą leidomės į kalnus medžioti vilkų? Žinoma, tai
buvo kvaila. Vilkai gyvena miškuose, o medžiai tenai neaugo.
Ragas mums visiems tarsi rodė, kad yra vadas, kad turime
daryti viską, ką jis mums liepia.

Aš tarp jų buvau vienintelis vaikas, nes tuo metu dar
vaikas ir buvau. Ėjo mano vienuoliktoji arba dvyliktoji va-

sara – tą prisimenu. Buvau įtrauktas į žaidimą, kurį žaidė Ragas su tėvu.

– Gerai, Sigurdai, – pasakė man tėvas, – jei tas kvailys nori vesti mus vaikyti vilkų, tai mes parodysim jam, kokia šeima esam!

Na, tai reiškė, kad jis pasinaudos proga ir visiems parodys mane, savo sūnų. Mat Ragas, Įstatymų Sakytojas, sūnaus neturėjo, tiktai dukrą Sifę. Taigi nebuvo kam paveldėti iš jo Įstatymų Sakytojo titulo, vadinasi, dėl jo teks kovoti taip, kaip kovėsi jis ir mano tėvas Olafas.

Kalnų aukštumas pasiekėm tiktai vakarop. Prieš kelias valandas porą šunų užuodė kažkokį kvapą ir tuo pėdsaku ėmėme sekti. Keletą sykių šunys buvo pametę kvapą ir mes sukiodavomės aplinkui, o Hemas, geriausias šunų žinovas, su savo šunimi suko didelius ratus aplink mus. Pagaliau jis aptiko kvapą, ir vėl patraukėm pirmyn, dar aukščiau į kalnus.

– Jeigu čia dar tebėra vilkų kvapas, – murmėjo tėvas pusbalsiu, kad girdėčiau tik aš, – tai aš prieš miegą nuplausiu Ragui kojas.

Taip mes vis kopėm ir kopėm aukštyn, kol galiausiai staiga beveik pačioje viršūnėje, ant šlaito priešais, maždaug per ieties metimą pamatėme tamsias landas į visą eilę urvų. Šunys tiesiog draskėsi, veržėsi artyn. Staiga nuotaika pasikeitė. Pajutau, kaip mane persmelkė baimė.

Oras pasitaikė žvarbus. Buvome aukštai virš jūros, tiesiai virš kaimo, nors iš ten ši vieta ir nebuvo matoma. Čia tikrai lindėjo vilkai, kažkodėl nusprendę apsigyventi urvuose. Nebuvau girdėjęs, kad vilkai gyventų urvuose, o ir vėliau niekad neteko su tuo susidurti. Tačia turėjome susiprasti, jog tai yra ženklas.

Iki tol visa tai atrodė netikra, bet dabar juokingą Rago vilkų medžioklė pasidarė reali. Tai buvo kažkas tikra. Mes vengėme žiūrėti vienas kitam į akis; niekas nežiūrėjo ir į Ragą.

Bet jis nesutriko ir žengė priekin. Jis ne iš tų, kurie apsiskauja ir traukia namo.

– Kaip tik šito mes ir atėjome, – pasakė jis tyliai.

– Tai ką darysim?

– Tu nori, kad mes tenai lįstume?

– Jie suplėšys mus į gabalus, nė pamatyti jų nespėsime...

Ragas pakėlė ranką.

– Naži, apšvieskim jų tamsą. Iškrapštykim juos laukan.

Jis parodė į Grinlingą.

– Grinlingai! Užkurk ugnį.

trečias

Kol parnešė rastą dėžę, Sigurdas su Pelyte sugaišo keturias valandas. Jiedu buvo pavargę ir eidami beveik nesikalbėjo. Jau pasukus nuo pakrantės kaimo link saulė ėmė grimzti už jūros horizonto.

Storno kaimas buvo paprasčiausias pulkelis apskritų iš akmenų sukrautų namukų su velėnos stogais, gal apie trisdešimt. Dėl velėnos su žole stogų tie namukai atrodė tarsi susilieję su žeme ir paparčiais, kurie augo aplink kaimą. Galėjai pamanyti, kad trobos pačios išdygo iš žemės, o ne buvo pastatytos ant jos. Kaimo ribos niekaip nebuvo pažymėtos – nei tvoros, netgi griovio – užpakaly pievos ir laukai, o priekyje juodo smėlio paplūdimys su akmenukais.

Maždaug viduryje stovėjo pati didžiausia troba – susirinkimų salė, iškilusi virš viso kaimo ir kone dvigubai aukštesnė už kitas. Buvo dar ir kitokių statinių. Pelytė su Sigurdu atsargiai ėjo pro grūdų klėteles ir rūkyklas, šunų būdas ir ožkų pašiūres. Abu buvo tiesiog išsekę. Žmonių aplink nesimatė. Pro apskritą žemą didžiosios trobos angą tvykščiojo oranžinės laužo liepsnos. Jiedu sustojo. Tiktai dabar prisiminė dėžę.

– Kur mudu ją dėsime? – paklausė Pelytė.

– Kaip manai, kas joje yra? – paklausė Sigurdas šypteldamas. – Garantuoju, kad lobis! – Jis manė, kad dėžė iškrito iš kokio nors prekybinio laivo, kurių čionai atplaukdavo iš tolimų pietų. Ir tam tikra prasme jis neklydo. – Atidarykim ją!

Pelytė tylėjo. Jai kažkodėl buvo neramu, bet net pati nesuprato, iš kur tas nerimas.

Kol jie apsisprendė, ką daryti, didžiosios trobos angoje šmėstelėjo stambus siluetas, užstodamas sklindančią laužo šviesą, ir pasuko jų link.

– Sigurdai! Ateik čionai, vaike.

Tai buvo Olafas, ir dar piktas. Jis persibraukė ranka per barzdą. Tai rodė, kad jis dar ir susinervinęs.

– Mes laukėm kopūstų! Ir tuojau prasidės būrimas!

– Einu, tėve! – atsiliepė Sigurdas.

Jie nuskubėjo į trobą, bet Pelytė klupinėjo, nes kojos painiojosi kopūstų regztėje. Olafas ištiesė plačią ranką ir suglobė ją kartu su visu tinklu.

– Ir čia viskas? – paklausė jis, dirstelėjęs į pustuštę regztę, paskui į Sigurdą.

Sigurdas net paraudo iš pažeminimo, bet įsikišo Pelytė.

– Taip, – tarė ji paprastai.

Olafo veidas kiek sušvelnėjo.

– Jūra apleidžia mus, ar ne, Pelyt? Žuvies šiandien irgi nebuvo. Eikit vidun, jau beveik laikas.

Visi įėjo. Olafas kepstelėjo Sigurdui per pakaušį, bet kur kas švelniau negu galėjo.

– Jis mano, kad iš manęs nieko gero, – pasakė Sigurdas.

– Netiesa. Jis myli tave.

– Tai kodėl visada man toks griežtas? Juk turėtų būti ir tavo tėvas.

Vos ištaręs tuos žodžius, Sigurdas iškart pasigailėjo.

Pelytė pažiūrėjo į jį.

– Bet taip nėra, ar ne?

Jie spraudėsi pro kaimiečius, susirinkusius didžiojoje troboje. Stengėsi susirasti ramią vietelę atsisėsti, kol vyks būrimas, bet ir norėjo atsidurti kuo toliau nuo Rago dukros Sifės. Iš patirties žinojo, kad jos geriau vengti. Kai pamatė ją priešingoje laužo pusėje, pasitraukė pasienin ir atsisėdo. Čia Pelytei labiausiai ir patikdavo sėdėti, ne vien dėl Sifės.

Sigurdas suprato, kodėl, bet niekad su Pelyte apie tai nešnekėjo. Jis žinojo, kad ji vis dar privengia ugnies.

Būrimas jau turėjo prasidėti, kaip ir visada per kiekvieną mėnulio fazę.

Tik tada Pelytė staiga prisiminė.

– Dėžė! – sušnibždėjo ji. – Kur tu padėjai dėžę?

Sigurdas nusišypsojo.

– Aš gudresnis, negu kai kas mano!

Tuo metu Būrėja Gudruna išėjo į rato vidurį, kur jau stovėjo Įstatymų Sakytojas Ragas. Būrimas prasidėjo.

Pelytė nusišypsojo Sigurdui.

Tolokai nuo vandens tamsoje tarp uolų gulėjo baltasis žmogus su juodomis rankomis. Gulėjo jis ramiai. Bet potvynio vanduo jau kilo, ir kai pirmoji sūraus vandens bangelė lyžtelėjo veidą, jis sujudėjo. Ir bemat, dar net nespėjus jam atsimerkti, rankos ėmė kažko ieškoti. Kažko, kas buvo dingęs.

ketvirtas

Kilo bruzdesys.

Grinlingas vis skėlė savo titnağą, bet ugnis nesirodė. Rağas piktas vaikščiojo aplinkui.

– Ar niekas neturi sausų pakulų? – suriaumojo jis.

Niekas neatsakė.

– Pałauk, berniuk, – sušnibždėjo man tėvas, – pałauk, kol jis rinktai įsius.

Pavojingas žaidimas, bet tėvas norėjo išnaudoti kiekvieną progą prieš Rağą. Galiausiai Rağas neteko kantrybės ir spyrė Grinlingui į nugarą.

– Dabar eik, – šnipštelėjo tėvas. – Greitai.

Aš žengiau priekin, su dideliu akmeniu pilve. Tai buvo baimė. Aš bijojau Rağo. Tuo metu bijojau daug ko.

– Prašau, Įstatymų Sakytojai, – pasakiau aš. – Prašau leisti, gal su juo pavyks?

Stengiausi neišsiduoti, jog prisidėdu prie Olafo žaidimo, bet, manau, Rağas viską suprato. Jis žiūrėjo į kietį mano rankoje. Šis buvo sausas, purus, pats tas sugauti kibirkščiai.

– Gal su juo pavyktų? – paklausiau dar kartą. Tai net nebuvo tikras klausimas. Abu žinojome, kad turi pavykti.

Jei Ragas ir suprato mūsų žaidžiamą žaidimą, tai to neparodė. Bet visiems sužiurus į jį, negalėjo pripažinti nusileidžiąs berniukui. Berniukui, kuriam dar tik dvylika vasarų.

Jis krenkštelėjo ir didele ranka mostelėjo į Grinlingą.

– Tegu berniukas tau parodo, – tarė jis, visą gėdą nukreipdamas į Grinlingą.

Aš greitai uždegiau deglus, kuriuos prikišom prie vilkų urvų angų, o tuo tarpu kiti sveikino tėvą, kad turi tokį su-manų sūnų.

– Olafai, tu gali didžiuotis!

Ar jie tai sakė girdint Ragui?

Ne, vėliau.

Kuris tai buvo?

Dabar negaliu pasakyti. Kaip baisu neprisiminti, kieno gerklę perplėšė vilko iltys.

Aaa. Tai buvo Snoris.

Tai atrodė kaip likimo smūgis, nes kaip tik keršydamas Snoriui Ragas ir ištempė mus į tuos kalnus.

Grinlingas tamsoje metė savo deglą į pirmą urvą. Tada, laikydamas prieš save kitą deglą, Snoris įkišo ten galvą. Už jo saulė jau skendo į jūrą, nudažydama dangų kraujo spalva, kraujo, kuris netrukus pasipils ant uolų prie urvo angos.

Snorio galvą urve pasitiko tumulas kailio ir nagai, kurie rėžė iš tamsos.

Vilkai pasipylė laukan. Manau, kad jie jau seniai užuodė mus ir dabar laukė, tykojo savo urvuose. Mes įžiebėme kibirkštį ir uždegėme liepsną. Vilkai iš urvų pasileido kalno šlaitu žemyn, ir dar du mūsų šiekių krito negyvi saulei net nepasipėjus nusileisti nė per vieną plauką.

Ne, tikrai negaliu prisiminti, kas tokie tąda žuvo.

Tuomet staiga riksmų ir klyksmų nutilo. Bent jau mano galvoje, nes akys nukrypo į vieną urvą, prie kurio stovėjo mergaitė.

Mąža mergytė, nuoga ir purvina, ji ramiai stovėjo šešėlyje ir jos veide buvo matyti... sutrikimas.

Pelytė.

šeštas

Žinoma, tuomet jos niekas nevadino Pelyte.

Kai mes ją radome, prieš keturias vasaras iki dėžės radimo, ji tiesiog neturėjo vardo. Buvo mergaitė, kurią aptikome vilkų pilname urve.

Netrukus ir kiti pastebėjo, į ką aš žiūriu. Jie pasuko galvas ir pamatė nuogą mergaitę, stovinčią urvo angoje. Ji nejudėjo. Plaukai buvo ilgi ir susivėlę. Ji buvo nešvari. Galėjo būti septynių ar aštuonių vasarų amžiaus, bet buvo sunku suprasti.

– Kas čia? – paklausė mano tėvas. Jis atėjo ir atsistojo šalia manęs.

– Žiūrėkit! – pasakiau aš. – Ji verkią!

– Vargšėlė, – pasakė Selva, vieną iš nedaugelio moterų, kurios su mumis leidosi į šį karo žygį.

– Tiesiog stebuklas, kad ji dar gyva, – pasakė kažkas.

Kilo sumaištis. O mergaitė stovėjo ir tyliai verkdamą žiūrėjo į mus. Ir taą, labai gerai prisimenu, nors nepamenu kas, pasakė:

– Kaip tokia maža pelytė galėjo išlikti čia gyva? Su tais žvėrimis?

Pelytė.

– Gal jie ją augino. Na, suprantat, kad vėliau galėtų suėsti.

Pelytė. Kas buvo vėliau, prisimenu menkai. Kaip parsivedem ją į kaimą. Bet prisimenu, kad kilo daug kalbų. Daug ginčų dar ant kalno. Buvo aišku, kad turime vestis ją kartu. Aišku visiems, bet ne Raagai.

– Dar vieną burną maitinti, tik tiek iš jos naudos, – pasakė jis.

– Bet mes negalim jos taip palikti! – sušukau aš.

Olafas delnu užspaudė man burną, bet Ragas ir taip neišgirdo manęs.

– Dėl jos maitinimo nesirūpinkit, – pasakė tėvas. – Palikit man. Mano pareiga, kad visi būtumėt pavalgę.

Kurį laiką niekas neištarė nė žodžio. Tada tėvas žengė priekin.

– Kas atsitiko, Įstatymų Sakytojau? – paklausė jis. – Nejaugi ne tavo galioje išmaitinti tokią mažą mergytę?

Ragas tikriausiai pajuto, kad visi nusiteikę prieš jį, ir nors nusišplovė ant žemės prie mano tėvo kojų, vis dėlto nusišleido.

– Tebūnie. Bet tas vaikas priklausys tavo šeimai, Olafai. Ji bus ant tavo galvos.

Dar pamenu, kad, nors nusprendem, jog mergytė eis su mumis, pati mergytė – ne. Ji neištarė nė žodžio, o paskui ėmė blaškytis ir priešintis.

– Ji išprotėjusi.

– Ne, tik išsigandusi.

– Nežinia, kiek laiko ji čia išbuvo!

Bet galiausiai ji nuėjo su mumis. Urvai liko tušti, vilkai pabėgo. Atėjo laikas leistis nuo kalno. Kol pasiekem namus, visi jau vadino ją Pelyte.

Taip viskas buvo.

Mes apgobėm ją drobule ir nuėjom pakalnėn.

Maždaug pusiaukelėje ramus vakaro oras staiga buvo sudrumstas. Nuo kalno viršaus ataidėjo staugimas. Toks pratisas veriantis staugimas, nuo kurio visi tiesiog sustingome per pusę žingsnio. Man jis pasirodė labai liūdnas.

Pažiūrėjau į Pelytę, ką ji darys, bet ji tiktai verkė. Pagalvoją, kad tai palengvėjimo ašaros. Bet tada ji sulaukė ašaras, giliai įkvėpė ir sustaugė kaip vilkas – pratisai ir taip, kad net vėrė širdį.

Mes susižvalgėme, kurį laiką dvejojdami, paskui vėl ėmėm leistis nuo kalno, tiktai kiek greičiau. Mano tėvas Olofas užsikėlė Pelytę ant nugaros ir nešė iki pat kaimo.

Aš tada labai didžiavausi. Ir kažkodėl ne vien tik savo tėvu.

Niekas tada nežinojo, kas yra toji Pelytė. Ką ji moka daryti.

Rağas manė, kad užkrovė mums ant galvos papildomą burną, nieko daugiau. Bet jis klydo. Mes pradėjome kai ką suprasti, kai radome ją miegančią su šunimis.

Bet palaukit... aš pasakoju ne visai iš to galo.

Iš pradžių Pelytei buvo sunku.

Ėjo savaitės. Ji neištarė nė vieno žodžio. Pagalvojome, kad ji nebylė. Mes ją apšvarinom. Išmaudėme ir nukirpome plaukus. Pamatėme, kad po visu purvu yra mergaitė, nors, tiesą sakant, gana keista mergaitė. Ji buvo smulkutė ir daili, turėjo taip pat dailų, apvalų, smulkų veiduką su didelėmis gražiomis rudomis akimis. Ji visą laiką mėgino slėptis po plaukais, kuriuos jai palikome krintančius ant kaktos.

Atrodė, kad ji nesupranta, kur yra. Kodėl pateko pas mus. Nors pati nekalbėjo, atrodo, suprasdavo, ką jai sakydavome. Maistas, miegas ir panašius dalykus. Ji linktelėdavo galvą arba pakreipdavo ją į šoną, jei dėl ko nors nebūdavo tikra.

Bet jei kas nors mėgindavo ją ko nors paklausti, ko nors sudėtingesnio, o tokių būdavo, ji tikėtai žiūrėdavo į žmogų tarsi nematančiomis akimis.

– Kada vilkai pagavo tave, Pelyte? – paklausė Frėja, mano mama.

– Kuo tu vardu? – paklausė mano tėvas Olafas.

– Iš kur tu esi? Sakyk, – paklausiau aš.

Į visus tuos klausimus būdavo vienodas Pelytės atsakas. Ji žiūrėdavo kiaurai pro mus tarsi žvelgdama į kažką tolumoje. Nusprendėme, kad ji ne viso proto. Kvailiukė. Gal taip atsitiko dėl to, kad ją pagrobė tie vilkai, galvojome mes. Gal ji išprotėjo tiesiog iš baimės.

O vėliau vieną dieną ji dingo.

Nuo to laiko, kai parsivedėme, ji gyveno mūsų troboje. Jei eidavo laukan, tai tik su mano mama ir būdavo ten neilgai. Ji neturėjo jokio darbo, mes jai nieko neliepdavom daryti ir ji paprasčiausiai sėdėdavo tamsiame būsto kampe retsykiomis sumirksėdama. Lauke ji jausdavosi dar nejaukiau.

– Jai patinka tamsa, – pasakė mano mama tėvui.

Jis linktelėjo.

– Kaip urve, – pasakė.

Taip ir pripratome, kad ji sėdi tamsiausiam mūsų tamsaus ankšto būsto kampe, nieko nesako, kai paduodame, valgo, miega tada, kai mes būdraujame, o kartais, man atrodo, neramiai sėlina pakampėmis, kai mes miegame.

Bet vieną dieną, kaip jau sakiau, ji dingo.

Mano mama manė, kad ji yra viduj, bet kai mužu su tėvu grįžom iš žvejybos, pamatėm, kad jos ten nėra.

– Bet aš tikrai nemačiau, kaip ji išėjo! – sušuko mama. – Ji buvo čia!

Apžiūrėjome visą kaimą, stengdamiesi neatkreipti per daug dėmesio. Tačiau buvo pats darbymetis, vyrai grįžo iš žvejybos, traukė valtis į krantą, moterysėjo iš laukų.

– Ko nors ieškai, Olafai? – mano tėvą paklausė Dainų Davėja Herda.

Jis pakėlė ranką tarsi sakdamas „tyliau“, bet buvo per vėlu.

Tada Herda ir keletas kitų prisidėjo prie ieškotojų ir Pelytė buvo surasta. Ji miegojo su šunimis pačiame tamsiausiam didžiosios trobos kampe.

Susirinko pulkas žmonių, tada tėvas ištempė mirksinčią Pelytę į šviesą.

Šalia stovėjo Ragas ir piktdžiugiškai šypsojosi.

–Tavo duktė labiau vertina šunų draugiją? – paklausė jis.

Pašigirdo juokas. Mano tėvas buvo susierinęs. Jis piktai papurtė Pelytę už peties. Tai buvo vienas tų retų atvejų, kai mačiau jį pykstantį ant jos.

– Ką tu sau galvoji? – sušuko jis. – Gulėti su šunimis!

O tada, o tada! Pelytė pirmą kartą prabilo.

– Bet jiems buvo labai liūdna, – pasakė ji.

Kurį laiką buvome per daug sukręsti to, kad ji prakalbo, tad net nesuvokėm, ką ji sakė. Su keistoku akcentu.

Olafas atsipeikėjo pirmas.

– Ką tu pasakei? – paklausė jis.

– Šunys yra liūdni, nes Pilkakojis nebegyvas, – Pelytė atsakė paprastai, tarsi viskas ir taip būtų aišku. Pilkakojis buvo vienas seniausių šunų. Jis nugaišo prieš porą dienų.

– Kaip?.. Iš kur tu žinai, kad jiems liūdna? – susijaudinęs paklausė tėvas.

– Jie man pasakė, – atsakė Pelytė. Tada ji pirmąkart paklausė. Į jos veidą sugrįžo tas pats sutrikimas, kaip tuomet, kai išvydome ją prie urvo.

– Kodėl? – tarė ji. – Argi jie su jumis nesikalba?